

munen, idet adskillige Folk med stor Formue, men hvis Formue rigtignok intet Udbytte har givet paa Grund af den store Statsformueskat, bliver fri for at svare Skat ikke blot til Staten, men ogsaa til Kommunen, i det efter Aaret med den store Skatteydelse følgende Skatteaar. Men man maa erindre, at denne Fritagelse, som beror paa Tilladelsen til at fradrage betalt Skat, har for en Mængde Skatteydere været omtrent det eneste, der har muliggjort det for dem i i det hele taget at bære Skattens Tryk. Havde ikke denne Bestemmelse været, vilde med de højt opskruede Satser, vi er naaet til, Skatten ikke være blevet til at bære for dem, og der er noget for den umiddelbare Retsfølelse stødende i dette, at man skal betale Skat af en Indtægt, man faktisk ikke har set noget til. Skatten skal man jo betale. Man kunde i og for sig godt regne den med til de Ting, som er nødvendige for ens Nærings Fortsættelse og Udvikling, for man kan ikke i Længden være næringsdrivende Borger her i Landet, naar man ikke betaler sin Skat. Det er noget, man aldeles ikke kan komme udenom. Og naar Skatten ligesom andre nødvendige Omkostninger sluger det hele, staar man faktisk som den, der ingen Indtægt har haft og dog skal svare Skat. Der er noget for den umiddelbare Retfærdighedsfølelse stødende deri. Denne Skat vil betyde en meget betydelig Forøgelse af Udbyttet af Indkomstskatten, men mærkelig nok har den højtærede Minister slet ikke gjort noget Forsøg paa at lade sine Embedsmænd regne ud, hvor meget denne Forøgelse vil udgøre. Det bliver efter min Mening et meget betydeligt Beløb for Kommunernes Vedkommende. Men det er jo ikke dem, vi her i første Række har at gøre med, her er det Staten. Men ogsaa for Staten bliver det overordentlig meget, naar den betalte Kommuneskat ikke maa fradrages. Det er meget betydelige Beløb, her er Tale om. Men den højtærede Minister, som ellers har forsøgt at anslaa, hvad de vigtigere Ændringer i Indkomstskatteloven finansielt maa antages at bringe, har slet ikke gjort Forsøg paa at komme til noget Resultat her. En af de første Ting, som et Udvalg, der skal behandle denne Sag, maa gøre, er at faa at vide, hvor dyr denne Bestemmelse eventuelt kan blive for Skatteyderne, og hvor stor Merindtægt, den kan bringe Statskassen. Det vil efter min Mening komme til at dreje sig om nogle Millioner.

Den højtærede Minister har ligeledes indført en Formueskat af Dødsboer. Arv er noget, der ikke har den højtærede Mi-

nisters Bevaagenhed, den er han meget streng imod. Dødsboer betaler i Forvejen efter den gældende Skattelovgivning Indkomstskat. Nu skal de tillige betale Formueskat efter Formueskattelovens strenge Regler; og saa ligger der et andet Forslag paa Tingets Bord i Dag, hvorefter selve Arveafgiften skal forøges med henimod 50 pCt., idet der af Dødsboet som Helhed uden Hensyn til, hvor nær Arvingen staar Arveladeren, skal svares en Skat, der gaar fra 1 til 10 pCt. Jeg maa sige, at det er lidt meget paa een Gang, og det er i høj Grad at slaa paa det gale Sted, for ligesom det ligger i Samfundets Interesse, at Skattelovgivningen søger, saa vidt Statens Tarev tillader det, at opmuntre til Sparsommelighed i Almindelighed, saaledes bør man ikke mindre opmuntre til den Art Sparsommelighed, der gaar ud paa at efterlade saa meget som muligt til sine nærmeste, sine Slægtninge, og det er denne Opmuntring, som faktisk bliver mindre og mindre, jo mere man fortsætter med at dynde Skat paa Skat paa Arv. Jeg har kun gjort opmærksom paa, at ogsaa ved dette Forslag giver Ministeren et Bidrag dertil, og det et ikke uvæsentligt Bidrag, idet han indfører som noget helt nyt en Formueskat af Dødsboer.

Jeg skal saa blot endnu nævne, at der er krævet en væsentlig stærkere Specification ved Selvangivelse af Formuer. Vi er selvfølgelig fra vor Side villige til at forhandle om Formerne for Selvangivelse, men jeg tror, at den Form, som den højtærede Minister her har foreslaaet, ikke er praktisk og ikke vil kunne gennemføres.

Et af de væsentligste og bærende Træk i den hele Skattelovgivning paa dette Omraade, som den højtærede Minister foreslaar, er jo den Forandring af Skatteligningsapparatet, som han søger at indføre. Den højtærede Minister foreslaar, at der skal ansættes 9—10 Overskatteraad, der i det væsentlige skal være en ny Appellinstans, der ligger mellem Skatteraadene og Landsoverskatteraadet. Hvert af disse Overskatteraad skal omfatte 6—7 Skatteraadskredse, og Overskatteraadene skal bestaa af Formændene for Skatteraadskredsen og en af Kongen udnævnt Formand, der skal kaldes Ligningsinspektør. Nu mener den højtærede Minister i Forbindelse med denne Reform at kunne formindske Skatteraadskredsenes Antal fra 81 til 65. Deres Omraade bliver altsaa større, og det er da ganske naturligt, at deres Medlemstal ogsaa maa blive større. Man skulde nu tro, at det omtrent kunde balancere, men efter den højtærede Ministers egen Opgørelse er der nu 81 Skatte-